

CUBA LIBRE

Пише:
Небојша
Кнежић

Горан Што, октобра 2006.

Када сам Raula-Hulia-Mendozu-Nečevariu-Antonia-Puebla, срео данас са поносом Кубанци зову "Che's city" ни слутио нисам да ћемо постати веома добри пријатељи, другари од повјерења.....

Живим, питомим очима је гледао према мени а ја онда искривљеним палцем питам били на мој рачун попио пиће. Весело климне главом и покаже ми да сједнем за његово сто. Пружи ми шаку грубљу од храстове коре и ја је стиснем... "Raul, Hulia, Mendoza, Nečevaria, Antonio, Pueblo" каже у једном даху. "Miii Kanadaaaa" куцнем се кажипрстом у груди.

"А име, имаш ли неко име?" пита ме на одличном енглеском.

И тама се распричамо као два стара ахаба кад из кухињских врата изађоше "музичари", трио!

Старија али још увијек згодна пјевачица и двојица са гитарама. Опколише нас и запјеваше "komandanteeee Sееее Guevaaaaaa". Испричамо "mojitosa" иза "mojitosa" а оркестар све распјеванији.

Са новчаником од двадесет америчких долара распунтам "оркестар" како би на миру могао да се дружим са својим новим другом, Raulom, Huliom, Me.....! Зваћу га Пабло, једноставније је....

"Знам мјесто гдје нас неће дерати" три америчка долара по "мојитосу". И за далеко мање пара него је само један "американос" можемо купити цијелу боцу па пити у мојој кући" каже Пабло и ја одушевљено прихватим предлог сјетивши се да је на Куби мјесечна плата врхунског хирурга само петнаест америчких долара!

Тетовирани газда нас је намргођено испратио псујући на шпанском Пабла који му је украо добру муштерију. У једном моменту му је са обе стиснуте песнице подметнуте под нос запријетио да се више не појављује у његовој кафани...а уууу!

Пошто смо се на једном мјесту снабдјели јефтиним а много бољим пићем, возимо се неким уским земљаним путем. Свуд околно плантаже духана и воћњаци. Све личи на земаљски рај. Послије двадесетак километара прашњаве и труцкаве вожње погледом у Пабла а он климне главом и каже "одма" иза оне увале, тамо је моја кућа

Паркирам возило уз ричућег, припетог магарца а Пабло онда веже козу која нам је пришла мекечући од жеђи, за браник "тојоте" и покаже ми руком према бајтици чија су улазна врата била прекривена грубом искрзаном поњавом....

Док је Пабло из уског и плитког бунара чекрком вадио воду како би напојио животиње улазим у тијесну просторију пуну муха, комараца и врелине. Сједам на штокрлицу у углу, загледам по просторији и одмах видим, нема прозора! Дигнем се и загрнем поњаву и пустим дневну свијетлост да нахрупи унутра.

Ускоро дође Пабло, запали неко кандило и све мухе и комарци престадоше да постоје!

Флаша питког "мојитоса" сваки час се шетала из моје у његову руку. "Хајде, запали ову, забиј је међу зубе" каже Пабло, пружајући ми "habanu Guantanamo" коју је пред мојим очима уз помоћ тек мале чакијице од великог листа духана савијо за мене.

"А Кастро, ха!?" кажем кроз прамен густог дима.

Намргоди се и пљуну у страну. Пренем се и пажљивије га осмотрим. Дубоко повуче из боце. Одшути неколико тренутака, устаде извири из кућице па ми се унесе у лице.....

"Кастро је говно од чо'јска, фалсификат револуционара, лукава фукара"

"Иииих! отпунем изненађено док ми очи засузише од оштрог дима.

"Он је издао Че-а, убио га,,и не само њега, побио их је на хиљаде, убио је свог најбољег пријатеља Camila, храбријег и отреситијег и од самог Guevare. Тај Camilo Cienfuegos је био симбол кубанске борбе за слободу. Убио је Fidelito и најпознатијег кубанског доктора, господина цовјека па му жену љепотицу и аристократкињу приграбио за себе а своју скромну револуционарку која му је израђала дјецу отјер'о у вражију матер. Ма убио је свакога ко му је био сумњив, Стаљинов синдром, е јааа!"

"Ауууу!" кажем, последије овећег гутљаја из боце.

"Куба,,,,и ми Кубанци већ педесет година смо лопта у рукама Кастра и његовог брата Раула који тјерају инат са цијелим свијетом преко наших леђа

"Значи,,,,престоји вам још једна револуција" кажем сјетивши се тетовираног Кастра на лијевој сиси оног Панчита из Santa Clare.

"Си амиго,,,,само нам то и преостаје,,,,еесееех!

Него,,,,Пабло,,ма јеси ли баш сигуран за Кастра,,знаш многи би и последије Фидела да буде Фидел, ма неће то са револуцијом ићи баш лако"

Још једном пљуну у страну и још ми се више унесе у лице.

"Е ту гријешин амиго. Већина нас чека да брадата мрцина одаше па ћемо се са његовим братом Раулом обрачунаати са пола жртва, јер последије одласка диктатора овдје ће настати пометња и на све стране ће мрчити луд збуњенога, ииих,,сањам тај дан"

"Пабло,,,,добар ти овај духан,,никад здравији нисам пушио" кажем не испуштајући дебелу цигару између зуба.

"Ахааа,,амиго, па то је кубански духан, најбољи на свијету. Кастро је одувјек био у сјенци Че-а који је био свјетски револуционар док је овог шупка интересовала само Куба и жеља да њоме влада,,,,мрцина брадата,,фуууу!"

"Ииих Пабло,,,,ено кокош сњела два јаја, погледај" покажем у угао просторије. Пабло се диже узе јаја, па испод грубог креветка исука нож који би у неким условима могао бити и мач, затим спретним фијуком сијечива одрубиле врхове јаја, те ми једно пружи и ја га у цугу испијем још топло док он испи друго....

"Фукари Кастру је било довољно да отјера Батисту, да се слиже с' Русима јер су му ови гарантовали доживотну власт а Американци мање власти али више долара....

Само Фидел је био мудрији од свију па им је рек'о,,,"власт ме не интересује, долари ме не интересују и ако треба да све и један Кубанац умре, па нека умре али ја своје принципе издати нећу" И последије те филозофске паролу у шаке му падну и власт и паре. "Амери" се повуку а ускоро и Руси увиде са каквом будалом имају посла па и они дигну сидра,,,,и данас ти је ова Куба Фиделова лична пријаја,,,,фуууу!"

"Хмм,,,,недавно сам у једном европском магазину из пера француске новинарке читао да је Куба још једино мјесто на свијету на којем се човјек осјећа као у правом земаљском рају, неначетом тековинама "америчке" цивилизације,,и то само захваљујући великом Фиделу Кастру... кажем док "чегеварски" мезим густе димове цигарилоса....

"Е колико је Фидел "велики" та понишуља што пише глупости знала би тек кад би га видјела голог, кад би пред њом скинуо гаће... Па амигооооо,,,,ово је једини рај на свијету у коме људи, старо и младо од муке и биједе плешу и играју цијели дан... И да знаш на овоме острву нема живог људског створа коме се неко његов није у мору утопио покушавајући да са крхким чамцем пронађе спас бјежећи из ове Кастрове демократије,,аауу,,дај ми ту флашу

"мојитоса", тужан сам".

Отпи добар гутљај па ће..

"ЧЕ" је осјетио да се Кастру осладила власт па га је један дан уписао, "а револуција!" "револуција!?" збуни се Кастро.. "Хоћемо ли је наставити, пуно је неправде и неслободних земаља каже "ЧЕ" ... "аха,,а то,,хмм" отпуне Фиделито, мало се замисли па каже. "морамо прво осигурати ситуацију на Куби, изградити путеве, отворити фабрике, развити туризам и трговину..."

"ЧЕ" га више није слушао, све му је било јасно, спреми се и са својим малобројним људима који су му се ставили под команду последије смрти команданта Camilo Cienfuegos оде у Конго да у врелој Африци обара неки режим црнаца који је угрожавао друге црнце!?"

"Ууух, зар је и тамо био!?"

изненадим се колико мало знам о Че Гувари,,а онда помислим колико су уопште знали и сви они студенти "шездесетосманци" и они силни омладинци који су га са поносом носили на леђима својих радно-акција-шких кошуља,,ееех,,јаааа! Сјетим се и свога брата, најдража кошуља му је била једна војничка, коју је красио "легендин" лик....

"Једне децембарске ноћи далеке шездесетпете године "ЧЕ" се појави на Куби и Фидел га невољко прими под "царски" кров, јер пун му је куфер био Guevarine славе и каризме, која је у потпуности угрожавала крхку стабилност Фиделове власти на острву. Кад су сјели да пију "мојитос" усиљено су се смјешкали један на другога.

"Ма не могу оставит овај народ без чврсте руке, "Амери" би то једва дочекали" каже Фидел лукаво гледећи брадицу.

"Па добро,,одох ја у Боливију, тамо је диктаторски режим најкрвавији,,даћеш ми оружје и људе" прозбори "ЧЕ"

"Најбоље што имам" каже Кастро и почеше се по јајима са обе шаке.

И када је "ЧЕ" кренуо како је могао и посумњати да је у његовој групи био Фиделитов човјек од "повјерења" који је Кастру дојављив'о на шпанском а агентима ЦИА-е на енглеском о "командантовом" дјеловању.

"Јес" јес, љубре је Фидел, љубреее да не може бити веће, фуууу" каже Пабло и пљуну на земљани под....

"А Бина,,,,Бина Лолобриђида, хаааа?" насмијешим се лукаво.

"Аааа,,Бинааа,,она талијанска глумица, што га је давних година кобајаги интервјуисала,,е мој амиго Бина и Фиделито су данима били сами у јужном заливу овог рајског острва, свуд околно кристално каринско море, тропска дунгла пуна звукова и мириса, а њих двоје к'о Адам и Ева,,уствари Фиделито је и по плажи ходао у својој војничкој мундури док се она гологуза ваљушкала по пијеску,,,,интервиуишући

га... Он пуши и смртно озбиљно одговара на бедаста питања, као на примјер који је његов омиљени филмски режисер, и сличне будалаштине....!

"Аииииииих" уздахнем и јачим угризом прецвикам "хабану гуетанамару".....

"Си амиго, си, пили су кокосово млијеко, сркали месо живих шкољки, пред заласке сунца шетали пјешчаном обалом најбистријег мора на свијету,,али,,ништа.....!"

"Аииииииих,,,,а навече,,током ноћи,,хаааа!?" уздахнем још јаче.

"Ееее амигооо, кад падне ноћ глумицу одведу у неку кућицу добро обезбјеђену са бар четворицом до зуба наоружаних стражара а Кастра сутрадан поново види на ручку, освјеженог и у новој униформи... а Че и Цамило, твоји несретно настрадали пријатељи,,шта би они данас радили да су којим случајем живи?" било је задње питање велике глумице које је поставила Фиделиту....

"Пааа,,сигурно би по пијацама продавали сувенире, мајице, тањире и постере са својим ликом,,и неби им лоше ишло,,само,,нема их више,,па цијели профит убирем ја" рече, лукаво зашкливљивши очима гледећи се по чекињастој бради....

Бина Лолобриђида је са Кубе отишла не,, хмм,,необављења посла,,уствари можда и није, купила је брдо мајица са Чеовим и Цамиловим ликом за своје бројне пријатеље дилџем свијета....

"Аииииих" промрљам и нагнем из боце мојитос"

"Си амиго, си" заклина главом мој пријатељ Раул Хулио Мендоза Хечеварија Антонио Пуебло пружајући ми нову цигару,,а онда начесмо и нову боцу "мојитоса"....

* * * *

"Пријавите све што износите из земље" каже ми на шпанско-енглеском кубански полицајац на аеродрому "Juan Gomez".

"Немам ништа" занијечем главом још увијек пуном врелине и "мојитоса"

"У реду, отвори пртљаг" каже строго.

Није му било мрско да ми завирује у прљави веш кога сам имао пуну торбу и онда из једних гаћа истресе пожутјели исјечак из старих кубанских новина са датумом из педесет и девете године кога ми је на рантанку поклонил мој врли пријатељ Пабло. Узе га и загледа се у њега па ме упита, "а ово, шта је ово!?"

"Хмм,,миии Канадаааа!" куцкам се прстом у груди док гледам у изблиједјелу слику Се Guevare и Camilo Cienfuegosа како загрљени са ножем и два јаја у рукама стоје испред Паблове кућице.... Не могу се преварити, препознајем прадеду магарца који стоји у позадини заједно са чукунбабом козом,,једино је поњава која служи умјесто врата била иста....

"Хајде, пролази" каже строго и ја схватим да нипошто нема намјеру да врати мој "сувенир" И даље сам стајао испред њега а онда се сјетим па из џепа извадим новчаницу од двадесет америчких долара и дискретно му је пружим. Узе је, захвали ми а онда показа руком према излазу.

"А мој сувенир,,врати ми га!?" кажем разочарано.

Он се намргоди и напуха у грудима а онда му пуче дугме на сивомаслинојстој кошуљи и истог се момента на његовој лијевој сиси указа тетовирани Кастро...! И ја оборене главе кренем према излазу одакле је допирала пјесма кубанских музичара који су испраћали прешлануле туристе, "aprendimos a queeete desde la historica altura, donde el sol de tu bravura,,la,,la,,le puso un cerco a la muerte, aqui se queda la clara, la,, la,, la entrana-ble transparencia de tu querida presencia,,,,comandanteeeeeee Che Guevaaaaaaaaaa,,laa,,laaa...."

◆